

Mijn vriend

Hij stond me op te wachten bij de bevroren lijken. Zonder zijn lichaam tegen de vorst te beschermen, naakt. Toen ik hem zag, realiseerde ik me dat ook ik zomaar weggegaan was, zonder aan kleding te denken.

"Mijn vriend..."

We zeiden het tegelijk, er klonk slechts één klank: Mijn Vriend.

Gedurende een aantal jaren bleef ik in deze gemeenschap wonen. Voorzichtig, stap voor stap, wekte ik hun herinnering aan hun afkomst en hun doel op aarde en ik wachtte af of zij daaruit conclusies zouden trekken en hun gewoonten zouden kunnen wijzigen.

Een van de jongeren, een vrouw, begreep zo goed wat ik bedoelde dat ik haar meer deed weten dan de anderen. Ook Dunai, mijn vriend, liet zijn oude gedachten over boete en straf los.

Tenslotte kon men verder zonder mijn aanwezigheid en ik maakte me op om te vertrekken.

Het was hoogzomer. De lucht trilde van het licht van de zon en het gezang van de vogels. Het graan stond hoog op de halmen en op mijn aanraden spande men netten over het grootste gedeelte van het veld, zodat de voorraadschuren gevuld zouden kunnen worden. Van het gedeelte dat vrijgelaten was, werd druk gebruik gemaakt door alle dieren die graan lustten en iedere dag waren er velen die genoten van het kijken daarnaar. Men had daar meer gelegenheid voor dan voorheen, toen het veld voortdurend bewaakt moest worden en desondanks vaak voor meer dan de helft leeggeroofd werd. Ook leerde ik hun de zangen van Dank, die ons allen zeer ontroerden.

Mijn taak hier was volbracht. Ik voelde dat ik verder moest en het deed me pijn dat te vertellen aan hen die ik zo lief had gekregen. Ik zag er zo tegen op, dat ik zelfs overwoog zonder meer weg te gaan, zoals ik ook zonder meer gekomen was. In feite had ik het besluit al genomen, toen ik op een vroege morgen verrast werd door een zang die ik niet kende.

Ik was op dat moment ik mijn woning (men had die speciaal voor mij gebouwd) en enkele ogenblikken bleef ik staan om beter te kunnen luisteren. Ik herkende de stem van Dunai, die zong, met een snik in zijn stem, steeds een regel alleen, die veelstemmig door de anderen herhaald werd:

De gestalte die ik vertrapt heb
Is verrezen
Hosannah!

Groot is de Vader
Groot de Zon
De Almachtige
Hosannah!

Wie zal ZIJN kinderen niet beminnen?
Hosannah!

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Langzaam liep ik naar buiten. Daar stonden ze allemaal: ruim honderd mannen, vrouwen en kinderen, gezamenlijk een halve cirkel vormend, waarvan mijn woning het middelpunt was.

Het gezang was voor mij bedoeld en toen ik zichtbaar werd, begon men opnieuw te zingen. Terwijl mijn ontroering groter werd dan ikzelf, zong men het lied ten einde, knielde en boog het hoofd naar de grond. Ik zag dat velen ook hun ontroering niet meer konden verbergen en in weinig ogenblikken was er niemand meer zonder tranen...

Men richtte zich op en bleef geknield zitten. Alleen Dunai verhief zich, liep naar me toe, knielde weer en boog zijn hoofd naar de grond.

"MIJN Kind," sprak de Vader in mij, "Wees nog eenmaal MIJN stem en zing MIJN zang." Ik overwon de brok in mijn keel en zonder dat ik de woorden ooit eerder gehoord had, zong ik:

Zing een nieuw lied voor de Heer
Een zang die nog niet geklonken heeft:

De Geliefden van de Vader
Zelden zullen zij lijden
Want HIJ zal hen dragen
Hosannah!

Wie ZIJN Liefde kent
ZIJN Woorden gehoord heeft
Wie zal nog treuren?
Hosannah!

Net als bij de eerste zang zongen de anderen telkens een regel na, "vanzelf" een groot, veelstemmig koor vormend.

Terwijl het laatste Hosannah klonk, richtte ik mij tot Dunai. "Kom," zei ik, en hij stond op om me te volgen. Ik nam zijn hand in de mijne en zo, hand in hand, liepen we langzaam het woud binnen. Niemand volgde ons.

Als vanzelf richtte ik mijn schreden naar het land waar ik geboren was. Hoe lang geleden was het, dat ik de Hoogste ontmoet had! Ook verlangde ik ernaar, Dunai de omgeving van mijn jeugd te tonen, zodat hij mijn herinneringen zou kunnen delen.

Het was schemerduister. We bevonden ons nog slechts op enige dagreizen van ons doel en hadden juist de beschutting gezocht van het struikgewas, toen ik mijn lichaam verliet. Nu overviel dit me niet meer; hoewel ik niet zelf het tijdstip bepaalde, herkende ik de verschijnselen van het uittreden en was daardoor beter in de gelegenheid om in die omstandigheden ten volle te beseffen wat mij getoond werd.

Ik stond voor wat ooit jarenlang mijn huis geweest was. Brokstukken puin glansden zacht in het licht van de opkomende maan en allerlei gewas onttrok het meeste ervan aan het gezicht. Een begin van wanhoop overviel me: was dit waar ik naar onderweg was? Welke ramp had zich hier voltrokken? Voorzichtig begaf ik me in de ruïne, zorgvuldig met mijn voeten een weg zoekend om niets aan de omstandigheden te veranderen.

"Vader, waar ben ik? vroeg ik, "Is dit toekomst?"

"Nee, MIJN Kind, dit is heden. Kijk rustig rond, er is hier niemand meer in leven die je zou kunnen storen." Zoals altijd zong de stem in mij en kalmeerde me.

Nu keek ik met nog meer aandacht en trachtte me in de plaats te oriënteren. Ik zocht de Heiligste Ruimte, waar de kristallen de dagen gemeten hadden. Toen ik de plek gevonden had, moest ik even gaan zitten, zo geschokt was ik. Tussen de brokstukken zag ik duidelijk het gebeente van iemand die vreselijk gewond moest zijn geweest: bijna alle botten waren gebroken en de schedel vertoonde een scheur... de mond bevatte alleen nog kiezen.

Ik slaakte een kreet van ontzetting en kwam terug in mijn lichaam.

Dunai keek me ongerust aan.

"Vertel het maar," zei hij, "hoe erg het ook geweest is, weet, dat je niet alleen bent."

Ik kon mijn tranen niet inhouden en snikkend vertelde ik wat ik meegemaakt had.

"Waarom kun je mij toch niet meenemen als je je lichaam verlaat?" vroeg hij, "Ik zit daar maar en zie aan je dat je lijdt en ik kan je niet helpen. Vraag de Vader toch of ik bij je mag zijn als je weggaat!"

"Lief kind," antwoordde ik, "mijn ervaring is, dat het goed is zoals het gaat.

Ik weet niet wat er de oorzaak van is dat jij je lichaam niet verlaat, maar ik weet wel dat het zal gebeuren zodra dat noodzakelijk is."

Hij keek me onderzoekend aan.

"Soms denk ik dat je honderd keer zo oud bent als ik, Adunai. Toch zijn mijn lentes talrijker dan de jouwe. Hoe kan dat?"

Ik glimlachte. Telkens weer trof het me dat hij me "Adunai" was gaan noemen toen we samen op weg waren gegaan. Het was de naam die men bij ons (bij ons...) aan de Hoogste had gegeven, zodra Hij door de stervende Hoogste aangewezen was als diens opvolger.

"Ooit, mijn kind, zal iemand jou die vraag stellen en dan zul je weten dat het antwoord niet in woorden gegeven kan worden. Het is zoals het is - en het is goed."

Het was twee dagen later. De zon was al ver over haar hoogtepunt heen. Lange schaduwen liepen met ons mee, toen we de plaats naderden waar mijn jeugd zijn vorm had gekregen. Nu waren de herinneringen overbodig geworden: er was niets meer om ze te toetsen...

Het woud was bezig de plaats in te nemen van de woningen en het enige wat nog aan de bewoners herinnerde, waren flarden stof en hier en daar brokstukken aardewerk. Ik was dankbaar dat ik niet alleen was. Samen liepen we door mijn gebroken verleden, terwijl we, zolang we nog iets konden zien, de resten van de mensen verzamelden. Toen maakten we een vuur en wachtten, dicht tegen elkaar zittend, de nieuwe dag af.

Drie dagen en drie nachten brachten we door in mijn geboorteland. We verzamelden de gebeenten en verbrandden ze; we verzamelden het puin in een grote kuil die we daarna met aarde opvulden tot er een kleine heuvel ontstaan was. Daar stopten we wat noten in en hoopten dat ze zouden ontkiemen en misschien ooit vrucht dragen. De kristallen waren verdwenen.

Eenheid

Het trieste werk had ons ervan weerhouden na te denken over de richting waarin we ons hierna zouden begeven, maar nu we daarmee klaar waren, was er ruimschoots gelegenheid voor. We waren moe en verdrietig: hoe kon de ene mens de ander toch doden? Wat was het toch, dat de ene mens de ander naar het leven deed staan? In de gemeenschap waarin ik opgegroeid was, kwam weliswaar ook geweld voor, maar met moord en doodslag was ik nooit geconfronteerd geworden. Dunai had er minder moeite mee dan ik. Ook hij zou zelf niet zomaar iemand ombrengen, zei hij, maar in de stad waar hij was opgegroeid, waren overvallen geen zeldzaam verschijnsel en soms vielen daar doden bij. Hij begon te vertellen over zijn jeugd en de omgeving waarin hij was opgegroeid. Ik zag zijn verlangen om terug te gaan en mij zijn thuis te laten zien; en zo nam ik het besluit om daarheen te trekken.

Tot mijn verbazing was hij niet blij met het voorstel. Hij verlangde vreselijk naar zijn ouders, die waarschijnlijk nog in leven waren, hij zou niets liever willen dan mij meenemen naar de woning die hij bezat en mij kennis laten maken met zijn vrouw en kinderen (hoe kan iemand wijs zijn en toch zijn gezin verlaten?), hij wilde mij heel graag voorstellen aan "zijn" Hogepriester... maar naar huis gaan betekende de dood voor hem.

Terwijl hij nog aan het spreken was, voelde ik dat ik mijn lichaam verliet. Op hetzelfde ogenblik bevond ik me in een donkere zaal. Hoewel ik niets kon zien, voelde ik dat er vele mensen waren. Niemand bewoog, niemand maakte enig geluid. Na enige tijd werd er een metalen schaal binnengedragen, waarin een paar vurige kolen opgloeiden. Het licht ervan leek de schaduwen dieper en het duister intenser te maken. Toch kon ik nu iets zien: zeven mensen in lange gewaden zaten in een halve cirkel tegenover veel meer mensen, die in vele rijen de cirkel voltooiden. De vuurschaal vormde het middelpunt ervan en ik kon zien dat de zeven onafgebroken hun blik op de gloed gevestigd hielden.

Hoe langer het duurde, des te sterker voelde ik de angst die uit de rijen opsteeg en juist toen ik de Vader erover wilde vragen, kwam ik weer terug in mijn lichaam.

Dunai was nog steeds aan het woord; ik luisterde en merkte dat ik geen lettergreep gemist had van wat hij vertelde. Het ging over de gelofte die hij gedaan had toen hij uitgezonden werd door de Hogepriester die hem opgeleid had. Ten overstaan van de Raad van Zeven had hij gezworen niets uit de geheime leer openbaar te maken en de stad te verlaten om te onderzoeken of ook harigen konden denken. Alles wat hij aan lering zou aanvaarden van anderen dan zijn leermeester, zou hem in het verderf storten...

Ik probeerde even niet te denken aan wat ik zojuist ervaren had en vroeg hem hoe zijn leermeester zou weten wat wij besproken hadden, als hij het hem niet zelf vertelde - Zou hij mij niet als "trofee" kunnen meebrengen?

"MIJN Kind, hoe leer je iemand liegen?"

Wat stond ik nog wankel, als het erom ging iemand uit zijn nood te helpen! Was ik dan vergeten dat ook een kleine leugen negatief was?

Dunai keek zo mogelijk nog triester en vertelde dat de meesters in staat waren, iedereen die zich met hen verbonden had te zien en zelfs zijn gedachten te kennen, waar hij zich ook bevond. Zijn opdracht was een toets geweest: zou hij hem volbrengen, dan zou ook hij een meester worden en leren zien en horen. Zo niet, dan wachtte hem de dood.

Nu kon ik niet anders dan hem vertellen wat ik tijdens zijn verhaal meegemaakt had. Hij verbleekte, ontsteld keek hij me aan.

"Adunai, dat was een "rite ter opsporing" - nu zal ik niet lang meer te leven hebben..." Hij zuchtte diep en stond op.

"Laten we een mooie plek opzoeken en ons daar vestigen," stelde hij voor, "ze zullen me vinden, waar ik ook ben. Wees tot dat ogenblik mijn leraar en mijn vader, ik smeeke het je!" Hij boog zich voor me op de grond, pakte mijn enkels en probeerde mijn ene voet op zijn hoofd te plaatsen. Ik wilde dat niet toelaten, maar greep hem bij zijn polsen om hem te dwingen los te laten - en viel prompt over hem heen in het zand. Toen ontladde de spanning zich in een gezamenlijke lachbui, die ons de tranen over de wangen deed lopen.

Totaal opgelucht bleven we nog even liggen. We hoorden een vogel zingen: een melodieuze lied, vol trillers en onverwachte wendingen. Voor het eerst sinds we de ruïne betraden, besepte ik weer mijn verbondenheid met het Geheel en een diepe rust daalde in me neer. Wat had ik geblokkeerd met mijn zorgen... "Dunai, als ze je doodmaken, hoe doen ze dat?" vroeg ik.

"Ze leggen me in een kist en verbranden me. Of ze leggen me in een bos en stapelen voorzichtig zoveel stenen op me dat ik er niet uit kan komen. Of ze sturen me in de winter het bos in zonder bescherming. Of -" Ik onderbrak hem: "Ze willen dus dat je in ieder geval bewust sterft; ze willen het liefst dat je sterft van angst?"

"Ja. Ze houden je lange tijd gevangen en verzorgen je heel goed, zodat je sterk en gezond blijft. Al die tijd wordt er alleen tegen je gesproken als je te kennen geeft dat je over je falen wilt horen."

Ik knikte. Het paste in het beeld dat zij van de Schepper hadden, dat je HEM slechts gelouterd door het vuur, door inzicht of door angst weer tegemoet kon treden. Vanuit dat inzicht was deze vorm van moord zelfs menslievend te noemen, want wie gefaald had en ongelouterd stierf, kon alleen nog de schemergebieden betreden en had geen enkele kans daar ooit weer uit te komen. Nu begreep ik ook de tegenstrijdigheid in Dunai toen hij mij in zijn woning had opgenomen. Door een misdadiger levend te verbranden strafte je hem niet alleen, maar je zorgde er ook voor dat hij zijn Schepper weer onder ogen kon komen - vandaar de term "teruggeven"...

"Wees MIJN stem, MIJN Kind, spreek MIJN Woord." Had ik gearzeld? Nu vroeg ik me niet meer af wat ik zou doen om mijn vriend te helpen; ik opende mijn mond en luisterde, terwijl ik sprak.

"Wie vertrouwt, wordt steeds geholpen," begon ik, "hij krijgt de kracht om te verdragen wat hem overkomt en als het mogelijk is, wordt hem getoond hoe hij zijn toekomst kan veranderen." Terwijl ik het zei, bekroop een klein gevoel van schaamte me. Hoe vaak was ik door mijn moeiten heen gedragen - en hoe vaak had ik opgezien tegen wat komen zou... En toch: ondanks mijn kleine vertrouwen werd ik niet losgelaten, maar kreeg ik steeds weer duizend mogelijkheden aangereikt om het te versterken. Voortdurend werd ik geconfronteerd met de aspecten van de Liefde, die mij stimuleerde, troostte en soms zelfs in schaterlachen deed uitbarsten, zolang ik maar mijn doel in het oog hield.

"Wie vertrouwt, komt altijd op de juiste plaats en de juiste tijd de juiste mensen tegen, die hem verder helpen als dat nodig is. Vaak weten zij dat zelf niet, maar doen of zeggen "zomaar" dat, waar hij net behoefte aan heeft.

Wanneer jij vertrouwt, Dunai, heb je geen probleem meer. Dan weet je, dat wat er ook gebeurt, jij sterk genoeg bent om het te dragen. Dan weet je, dat ze je in het ergste geval zullen doden - en dat dan voor jou het Feest begint."

Ik realiseerde me, dat er inmiddels vijf zomers lagen tussen nu en onze eerste ontmoeting. Zouden onze gesprekken niet alleen zijn denken over de Vader veranderd hebben, maar ook zijn geest, zijn hele wezen, versterkt hebben? "Vertrouw, MIJN Kind. Weet dat je niets hebt nagelaten wat gedaan moest worden. Weet ook, dat de mens de vrijheid heeft om te kiezen: wie zijn voedsel afwijst, blijft hongerig. Wat denk je, ligt dat aan degene die het voedsel bereid heeft?"

Nog lang hebben we zitten praten over vertrouwen, over de problemen die misschien op komst waren en over de vraag of je alles over je heen moest laten komen of dat je ook mocht ingrijpen in je lot.

Dat laatste werd pas voor hem duidelijk toen hij beseftte dat een mens feitelijk niets anders doet dan ingrijpen: als je drinkt, voorkom je dat je sterft van de dorst, als je spreekt, veroorzaak je dat iemand luistert - enfin, we hielden ons op den duur vrolijk bezig met velerlei manieren van ingrijpen.

Toen gingen we slapen en gebruikten de volgende dag om een giftige drank te bereiden.

Dunai had zijn angst losgelaten. Soms sprak hij er over, maar dan was het of hij het had over een ander bestaan, in een andere werkelijkheid. Hij had een kokosnoot geplukt, het vocht opgedronken en vervangen door de drank, zodat die niet bederven zou. Bovendien, als hij gevangen genomen zou worden, zou men hem de noot waarschijnlijk niet afnemen, zodat hij iedere dag zou kunnen beslissen of hij nog even zou blijven - of naar Huis zou gaan.

Dunai's dood

Na nog enige dagen de zon tegemoet gelopen te hebben, bereikten we de oceaan. Hier was ik nog nooit geweest; ik kende het grote water alleen uit mijn jeugd, waar het op een dag lopen in de richting van de ondergaande zon had gelegen. Anderen, die daar wel geweest waren, hadden verteld over de buitengewone schoonheid van de kust, die, anders dan bij ons, op hoge rotsen lag. Het leek wel een andere wereld: palmbomen, bananestruiken, citroenbomen en talloze bloemen ritselden, geurden en vertoonden hun schoonheid - ook als er niemand keek. Ik zag dat elk gewas zowel vrucht als bloesem droeg, zodat de wisseling van seizoenen geen invloed zou hebben op de aanwezigheid van voedsel. Geen van de verhalen uit mijn jeugd over dit land was ook maar bij benadering zo schoon geweest als de werkelijkheid.

Het liefst zou ik nu doorgaan dit paradijs te beschrijven...

We bouwden een woning. Uit de overweldigende hoeveelheid planten zochten we die, waarvan we de vezels konden drogen, zodat we ons ieder een gewaad konden weven. We verfden ze blauw - de kleur van de hemel, waarin de Zon, de Eeuwige, ZIJN gelaat toont aan wie zien kan. Ook maakten we ruimte in de begroeiing, zodat we een heiligdom zouden kunnen bouwen.

Dunai was als mijn andere zelf geworden. Nu pas ervoer ik wat een vriend is: iemand die in jouw geest kan schouwen zoals jij in de zijne - zonder zich daarin op te dringen. We kenden elkaar zoals de Vader ons kende, die nu ook door hem tot mij sprak. Ook konden we in gedachten met elkaar spreken, zonder dat het daarbij nodig was elkaar te zien.

Driemaal had de zon haar ronde aan het uitspansel voltooid sinds wij onze nieuwe woning ingewijd hadden. Iedere dag, zodra wij de opkomende zon begroet hadden, trokken we erop uit om de steensoort te zoeken die tot de wanden van het nieuwe heiligdom bewerkt zou kunnen worden. Aanvankelijk zorgden we ervoor dat we ons niet te ver van huis begaven, want het opkomen van de zon uit het water van de oceaan was zo'n intens verrukkelijk gebeuren, dat we dat niet wilden missen. Het kwam wel voor dat we nog in de avondschemering, die hier veel korter duurde dan in mijn geboortestreek, naar huis draafden en soms tastend in het duister onze weg zochten tot de maan verscheen om ons te helpen. Later, toen we de omgeving helemaal afgezocht hadden, bleven we langer weg en begroetten de opkomende zon vanuit de plaats waar we overnacht hadden. Zolang we met deze heilige werken doende waren, droegen we ons blauwe gewaad en zo gebeurde het dat, midden op de dag, een zonsverduistering ons verraste terwijl wij in onze blauwe gewaden geknield lagen om stenen te zoeken.

Het was nog lang geen tijd om een zonsverduistering te verwachten en we keken elkaar verschrikt aan. "MIJN Kind," klonk het in ons, "vergeet niet, dat IK je draag, wat er ook gebeurt." Het was dus zover: Dunai was gevonden door zijn belagers. Of liever gezegd: men kwam hem halen, want ze wisten hoogstwaarschijnlijk al lang waar hij zich bevond. We keken elkaar even aan. Hij glimlachte naar me en ik zag de innerlijke rust,

die zijn gezicht deed glanzen. De gifdrank had hij al lang geleden weggedaan; met het loslaten van zijn angst was die overbodig geworden. Ik hoorde zijn gedachten, die me zeiden dat het goed was om er te zijn en ik hoorde een andere stem, die mijn gedachten binnendrong en me beval me terug te trekken in het struikgewas. Ik trok me er niets van aan, maar ging door met graven. De stem herhaalde het bevel en ik merkte dat er een aarzeling in klonk - misschien veronderstelde hij nu, dat ik wel gedachten uitzond, maar ze niet kon opvangen? In ieder geval reageerde ik weer niet - en tot mijn verbazing werd het licht van de zon niet langer verstoord. Tot nog toe hadden wij geen van beiden ons werk onderbroken, maar nu keken wij op en zagen hoe een rond voertuig (het leek wel wat op de kwallen die we af en toe in de oceaan zagen zwemmen) zich razendsnel verwijderde en verdween.

"Adunai, ik denk dat nu de tijd is gekomen om afscheid van elkaar te nemen." Zijn stem klonk vastbesloten en ik begreep dat hij mij wilde verlaten, zodat ik ongestoord ons werk zou kunnen voortzetten.

"Ik heb je lief, Dunai. Wat denk je: zal ik degene die ik liefheb alleen laten? Of zal ik hem zo lang als ik kan bijstaan en met hem delen wat gedeeld kan worden? Kijk in jouw eigen geest en zie, wat jij zelf zou willen, wanneer wij elkaar zouden zijn."

Diep ontroerd zaten we daar en luisterden naar ons hart. Het was een moment van zo'n grote schoonheid, dat ik beseftte dat er geen verschil hoefde te zijn tussen de hemelse wereld en die op aarde.

We besloten door te gaan met onze zoektocht. Telkens weer groeven we een diep gat, nauwkeurig lettend op de stenen die we vonden. De Hoogste had mij tijdens mijn opleiding wel geleerd hoe de Kracht van de Allerhoogste aangewend kon worden om grote stenen te verplaatsen en hoe die te bewerken, maar ik wist niet zeker waar het gesteente van ons heiligdom gevonden was. Het enige wat hij daarover gezegd had, was dat de Zon, de Eeuwige, hem de weg gewezen had en dat hij in het land van de grote zomer geweest was. Inmiddels hadden wij al vele gaten gegraven en telkens als ook dit niet de juiste plek bleek te zijn, hadden we de aarde weer teruggeschoven en er een paar zaden in begraven. Over een paar jaar zou dat vast een leuk gezicht opleveren...

Het was aan het eind van de derde dag na de "zonsverduistering". We hadden de ondergaande zon begroet, onze gewaden afgelegd, iets gegeten en wachtten zwiiggend op het einde van de schemering en de komst van de maan. Ik dacht eigenlijk nergens aan, toen er plotseling iets tot me doordrong wat ik al heel lang had kunnen weten... Ik slaakte een kreet, smoorde die in mijn handen en keek vol schaamte Dunai aan, die nieuwsgierig naderbij gekomen was.

"...?" vroeg hij woordeloos, en ik stond op.

"Kijk, mijn vriend, mijn geliefde. Ziehier degene die zich verbeeldde jou iets te kunnen leren! Tel mijn haren een voor een, zodat je het getal van mijn vergissingen te weten komt... Hoe lang en hoe diep hebben wij gezocht? Hoeveel moeite hebben wij ons - nee: heb ik jou - gegeven om het heilig gesteente te vinden? En al die tijd verbeeldde ik me, de Allerhoogste te dienen!"

Een glimlach verhelderde zijn gelaat, zijn mond vertrok in een poging niet te lachen, maar hij hield het niet en schaterend trok hij me aan mijn enkels omver. Ik zou voor straf al mijn botten hebben moeten breken, maar in plaats daarvan rolde ik gewoon om en kon tenslotte ook niet anders meer dan lachen.

We konden pas ophouden, toen ons gelach ongeveer in grootte gelijk was aan mijn stommititeit en de maan stond toen al hoog aan de hemel te grinniken.

De volgende dag leidde de Allerhoogste ons naar de plaats waar het witte, doorschijnend gesteente op ons lag te wachten: ongeveer een halve dagreis van onze woning. We hadden er vlak naast enige kuilen gegraven: de zaailingen getuigden van mijn reden tot grote bescheidenheid...

Er brak een tijd van hard werken aan. Het was geen zwaar werk, maar er was veel materiaal nodig om de zalen te maken, die het heiligdom hun vorm zouden geven. Nu vergiste ik me niet meer: bij iedere nieuwe handeling liet ik mij leiden door de Zon, de Eeuwige. Zo lieten wij gedurende zeven dagen vele grote brokken steen naar de lege plaats dansen. Toen zei de Vader dat het genoeg was.

Vol vreugde keken we naar de plaats, waar we in onze gedachten het heiligdom al zagen staan. Zelfs nu de stenen nog onbewerkt waren, glansden ze in het licht van de zon, met kleine kleurschitteringen de schoonheid belovend die ons te wachten stond. De harde stenen om mee te polijsten lagen klaar en we zetten ons aan het werk.

"MIJN Kind, je vergeet iets!"

Ik keek rond: alles wat HIJ ons genoemd had, lag gereed om gebruikt te worden.

"Wildeste je dat gaten jouw aanwezigheid roemen?"

Het zweet brak me uit. Ik leerde wel traag, de laatste tijd... Nog eenmaal liepen we terug, om de gaten te dichten en zaden te planten.

Toen viel opnieuw een schaduw over ons.

We kregen nergens gelegenheid voor: drie mensen sprongen uit het voertuig, twee ervan wrongen ons de handen op de rug en de derde richtte zijn wapen.

Toen ik wakker werd, was het aardedonker. Alles aan me deed pijn en ik voelde in mijn buik een wond gloeien. Ook had ik overal jeuk, en terwijl ik voorzichtig probeerde of ik me kon bewegen, merkte ik dat er nergens meer haar zat. Ik moest even lachen toen ik bedacht, dat het een heel karwei moest zijn geweest om mij te scheren... Gelukkig was ik niet vastgebonden en ik ging zitten. Die beweging veroorzaakte een andere naast me. Ik voelde dat mijn hand gezocht werd: Dunai! Voorzichtig om elkaars wonden te ontzien, sloegen we de armen om elkaar heen en legden ons hoofd op de schouder van de ander.

"Hoe goed is het, geleefd te hebben, Adunai," klonken zijn gedachten, "Hoe goed is het, jou gekend te hebben, mijn vriend. Spoedig zul je alleen verder moeten... ik had graag nog wat bij je gebleven -" Mijn schouders schokten, tranen stroomden uit mijn ogen en ik voelde ook zijn tranen op mij vallen.

"O, hoe schoon is dit leven geweest, Adunai. Met vreugde neem ik afscheid, want ik heb waarlijk geleefd!" Toen ging de deur open. Iemand droeg een vuurschaal binnen en de ruimte vulde zich met mensen. Net als de eerste keer dat ik hier was, vormde men een kring om het vuur: zij, die, naar ik nu wist, de raad van zeven vormden en de toeschouwers. Wij werden binnen de cirkel geplaatst, aan weerszijden van het vuur. Weer klonk er geen enkel geluid en weer voelde ik de angst van de aanwezigen groeien. Plotseling stond de middelste van de zeven op, hief zijn armen en riep: "Vathar dhu th omm... "Kylang" EL omm... Vathar dhu th omm!"¹

---

¹"De Vader heeft gesproken..."Het Vuur" heeft HIJ gesproken... De Vader heeft

Een rilling voer door de aanwezigen en ik hoorde hier en daar een onderdrukte kreet. Het vuur dus...

Ik werd uit de cirkel gehaald en tussen de mensen gezet. Toen stonden twee van de zeven op, knielden voor Dunai en bogen hun hoofd tot op de grond. Dan verlieten ze de ruimte. Nog twee keer werd dit ritueel herhaald, zodat van de zeven alleen nog de middelste (de hogepriester?) overbleef. Zacht sprekend met elkaar verlieten ook de overigen nu de zaal, duidelijk proberend niet op mij te letten. Ik stond op, liep naar mijn vriend, knielde voor hem neer en boog mijn hoofd naar de grond. "Ga weg," hoorde ik een onbekende stem mijn gedachten binnendringen, "Ga weg, of je sterft!" "MIJN Kind, je bent welkom Thuis, maar je tijd is nog niet gekomen. Ga maar." Nu wist ik wat me te doen stond. Ik omhelsde Dunai nog eenmaal, draaide me om en liep de deur uit. Daar verloor ik het bewustzijn.

Men zorgde goed voor me. Ik ontwaakte in een zacht bed en keek recht in een paar vriendelijke ogen.

"Kun je me verstaan?" De eigenaar van de ogen boog zich over me heen om mijn antwoord beter op te kunnen vangen. Ik wilde hem vertellen dat Dunai mij zijn taal geleerd had, maar het lukte me niet enig geluid voort te brengen. Dus knikte ik alleen maar.

"Mijn naam is Atroth. Ik ben de leider van de stad - voor wat de dingen aangaat. De leider van de geest is ook mijn leider en hij heeft mij toestemming gegeven om jou in mijn huis op te nemen. Wil je proberen mijn vriend te worden?"

Wat ik ook onbewust verwacht mocht hebben, vriendelijkheid was daar niet bij. Hij overviel me met zijn warmte en weer kon ik alleen maar knikken en ik kon niet voorkomen dat tranen mijn wangen natmaakten.

"Mijn Kind," sprak de Vader in mij, "Mijn lief Kind..." en ik barstte in snikken uit. De wond in mijn buik sprong open en verschrikt riep Atroth iets over zijn schouder en trachtte me te kalmeren. Iemand anders kwam binnen, hield een kwalijk riekende stof onder mijn neus en ik viel weer in slaap.

Hoe lang men mij in slaap gehouden heeft, weet ik niet. Toen ik weer wakker werd, voelde ik me geheel vernieuwd. Ik had geen honger, geen dorst, geen pijn en ik voelde verlangen om me te bewegen. Ook nu was Atroth in de kamer en hij keek verheugd op toen ik aanstalten maakte het bed te verlaten. Hij ging me voor de kamer uit, een trap af, een hoek om en een deur door. Toen waren we in een ruime zaal aangekomen, waar veel mensen druk in beraad waren. Zodra men ons opmerkte, knielde men neer en boog. Atroth boog terug (hij knielde niet) en men ging weer zitten. Niet op de grond, maar op kleine tafels, die kennelijk speciaal voor dat doel gemaakt waren. Ook voor ons stonden er twee klaar.

Atroth nam het woord. Hij vertelde mijn verhaal voor zover hij dat kende en gaf te kennen dat ik in de gemeenschap opgenomen diende te worden, tenzij iemand van de aanwezigen bewijzen had van mijn onwaardigheid daarvoor. Er ontstond enige commotie, men fluisterde heftig tegen elkaar en wierp tersluikse blikken op me. Dan stond er iemand op en wees Atroth erop dat ik een harige was (ik keek even, en ja: het zat weer overal), een wilde, die in de rimboe thuishoorde. Het was duidelijk, dat hij niet verwachtte dat ik hem verstond en hij keek dan ook heel benauwd, toen ik in de lach schoot toen hij bij de rimboe aangekomen was. Ook de anderen keken verbaasd en onderzoekend - het leek me dat niemand nog ooit een

---

gesproken!"

harige gezien had, dat er alleen verhalen over mijn "soort" bestonden.

Ik kreeg een eenvoudige woning toegewezen en raakte langzamerhand gewend aan het leven in een stad. Vergeleken bij wat ik gewend was, krioelde het van de mensen. Er waren winkels, er was een markt - het leek wel of niemand hier zijn eigen voedsel verbouwde of bereidde. De wegen tussen de huizen waren geplaveid met gepolijste witte stenen, die, net als de huizen zelf, glinsterden in de zon. De huizen, sommige met verdiepingen, stonden in groepen van acht, vier aan vier met de ruggen tegen elkaar en telkens twee blokken tegenover elkaar, regelmatig over een groot gebied verspreid.

Een jaar lang liet men mij met rust; de enige met wie ik lange gesprekken voerde, was Atroth. Over Dunai echter zweeg hij beslist.

Het was de avond van de dag waarop de zon door haar hoogste punt aan de hemel gaat. Ik vroeg me af of de mensen hier het zouden merken; het leek me dat iedereen slechts aandacht had voor de materiële zaken in het leven. De hemel gebruikte men om er met een voertuig doorheen te suizen, niet om er naar te kijken. Alleen wanneer het stormde en er niet gevlogen kon worden, keek men naar de lucht, maar uitsluitend om te kunnen zien of er al beter weer op komst was. Die voertuigen intrigeerden me. Atroth wilde er niets over vertellen, maar ik was bij de plaats gaan kijken waar ze bewaard werden en hoewel ik er niet in kon, had ik wel naar binnen kunnen kijken. Wat ik daar zag was niet veel, maar mijn nieuwsgierigheid werd er enorm door geprikkeld. Ik had een zilveren spiraal gezien van precies hetzelfde model als die ik ooit uit hout gesneden had, toen ik nog leerling was. De Hoogste had die gebruikt om energie op te vangen uit de kosmos, waarmee hij het heiligdom kon verlichten en ook ernstige verwondingen heelde. Er waren ook apparaten uit een ander metaal, die op niets leken wat ik kende.

Atroth kwam naar me toe. Hij droeg een zwart gewaad, wat hem een somber uiterlijk gaf.

"Kom," zei hij. Verder niets. Hij reageerde niet op mijn vragen, maar bleef daar als in trance staan - het was alsof hij eigenlijk niet leefde. Ik probeerde mentaal tot hem door te dringen, maar hij was afgesloten voor iedere impuls. Ik stond op. Hij keerde zich om en liep voor me uit. Het werd een lange wandeling. We verlieten de stad en het was een verademing voor mijn voeten om in plaats van steen weer aarde te voelen. Het woud verwelkomde ons met gezang van duizend vogels, zodat mijn ziel ontspande en rustig wandelde ik achter mijn metgezel aan.

Er was een grote open plek. Duizenden mensen stonden zwijgend rondom een groot vuur, dat een kleurige gloed wierp op de kleding en de gezichten van hen die vooraan stonden. Ook de hemel kleurde in rode en dieppaarse tinten, in afwachting van het afscheid van de zon. Nog steeds was ik in mijn vrede gehuld; ik voelde dat de Vader mij omarmde en dat geen onheil me kon deren. Toen merkte ik aan de eigenaardige tinteling in mijn vingers, dat ik mijn lichaam verliet en ik bevond me op een andere open plek in het bos. Er stond een langwerpige open kist, waar Dunai in lag. Vier in zwart gehulde gestalten stonden aan de hoeken op wacht. Hij was wakker. Rustig lag hij naar de hemel te kijken en zijn ogen schitterden, alsof hij beseftte dat al die kleuren ditmaal speciaal voor hem aangebracht waren. De ervaring had mij geleerd, dat de meeste mensen mij niet

opmerkten wanneer ik lichaamloos in hun nabijheid kwam, zodat ik rustig naar de kist toeliep en bij de meest geliefde uit mijn leven neerhurkte.

Hij merkte mij wel. In onze gedachten spraken we met elkaar. Nu begreep ik hoe het kwam dat mijn gedachten de zijne niet hadden kunnen vinden: dag en nacht was er om hem heen een mentale blokkade in stand gehouden, om te voorkomen dat hij andere impulsen dan de "juiste" zou opvangen. Alleen de Vader had hij ervaren... Hoezeer hij ons samenzijn ook miste, het afgelopen jaar was het mooiste geweest uit zijn bestaan!

Nu zou zijn bestaan in een aards lichaam dan beëindigd worden. Er was geen ontkomen aan, want zelfs als hij zou kunnen ontvluchten, zouden de speciaal opgeleide mentale speurders hem kunnen volgen, waar hij op aarde ook zou zijn. Ik kon mijn lichaam niet langer alleen laten en ging terug.

Het was donker geworden. Alleen het vuur gaf nog licht, zodat de hemel des te zwarter leek. Plotseling zonk iedereen (ook ik) op de knieën: voorafgegaan door de raad van zeven droegen de vier zwarte wachters de nu dichtgemaakte kist de ruimte voor het vuur binnen. Ze zetten hem op de grond - iedereen, ook de dragers en de zeven, raakte met zijn voorhoofd de grond aan.

Toen men zich weer opgericht had en was gaan zitten, stond de hogepriester op. Hij hield een lange redevoering, waarin hij uiteenzette dat de Allerhoogste streng en rechtvaardig was: uitsluitend hij die zonder enige smet was, werd toegelaten in de eeuwige vreugde. Ook lichtte hij de reinigende werking van het vuur toe, die nog versterkt kon worden doordat men zich er bewust aan onderwierp...

In feite was dit een uitnodiging voor de aanwezigen zich massaal in het vuur te werpen, maar men scheen dit niet zo op te vatten. Wel voelde ik de angst groeien om me heen - en ook in me.

"Vader," vroeg ik, "vergeef me mijn gebrek aan vertrouwen - ik ben zo bang!"

"Lief Kind, de angst die je voelt is om Dunai, om de pijn die hem wacht. Dit is geen gebrek aan vertrouwen, dit is mee-lijden."

Hoewel ik nu wat gerustgesteld was, groeide mijn angst en ik begon hevig te zweten.

Eindelijk zweeg de hogepriester. Bevend zag ik hoe de kist midden in de laaiende vlammen geplaatst werd en ik had al mijn krachten nodig om niet het bewustzijn te verliezen. Het hout vatte vlam en intense kreten van pijn en verdriet klonken op.

O, mijn vriend! Had ik je dit kunnen besparen! Vanaf de eerste blik op jou heb ik je liefgehad! Waar is dit goed voor! Ik verborg mijn gezicht in mijn handen en probeerde niet te schreeuwen. Het mislukte en zo klonken zijn kreten en de mijne samen, tot hij zweeg.

Wie zal mij nu nog vertellen wat eenzaamheid is?

Iemand bracht me terug naar mijn woning en gaf me iets te drinken, waardoor ik in slaap viel.

Atroth

Het was aardedonker toen ik ontwaakte. Het kon me niets schelen. Wat maakte het uit of ik iets zag? Ik herinnerde me het gezicht van de Vader en heel even vatte ik moed, maar toen kwamen de ogen van Dunai ervoor in de plaats en een golf van zwaarte sloeg over me heen. Zonder dat ik het wilde, beleefde ik opnieuw en opnieuw zijn laatste uren, totdat ik weer enige tijd in duisternis wegzakte.

Weer lag ik geknield in het Licht. Weer zong men mijn leven. Weer was ik slechts in staat tot het vergieten van talloze tranen...
Langzaam stierf de zang weg en het licht werd intenser.
Ik richtte me op en zie: het Plan ontrolde zich voor mijn ogen en ik zag dat het Goed was.

Ik werd wakker, doordat ik heftig geschud werd. Heel mijn lichaam verzette zich tegen ontwaken, maar toen ik zelfs in mijn gezicht geslagen werd, gaf het de tegenstand op. Mijn ogen openden zich en keken recht in die van Atroth. Toen hij zag dat ik weer aanwezig was, trok hij me half overeind en sloot me in zijn armen. Er vloeide een intense energie van hem in mij; het scheen dat hij alles wat hij maar aan kracht kon missen aan mij schonk en ik voelde me sterk worden. Uiteindelijk wilde ik wel weer eens losgelaten worden en ik wurmde me uit zijn omhelzing. Toen greep ik zijn handen en drukte er een kus op. Kennelijk was dat meer dan hij verdragen kon - hij begon krampachtig te snikken en toen nam ik hem in mijn armen en schonk hem van mijn energie...

Precies zoals destijds bij Dunai, ontdekte ik in hem de Liefde die universeel is en die onstuitbaar gewekt wordt wanneer mensen elkaar in zuiverheid ontmoeten. Die dag, de dag dat hij mij opnieuw het leven introk, legden wij ons innerlijk bloot voor elkaar. Het was voor ons beiden bijna te zwaar om alles onder woorden te brengen en aan te horen, maar we wisten dat het noodzakelijk was. Zo vertelde hij over de terreur van de "Machtigen", zoals de raad van zeven algemeen aangeduid werd. Niemand kon zich voor hen verbergen: zij konden zich op iedereen mentaal instellen, mits zij van zijn bestaan op de hoogte waren. Zelf waren zij alleen voor elkaar bereikbaar, want zij konden zich voor elke ongewenste toenadering afsluiten. Door deze toestand, waarin niemand ooit zeker was of zijn gedachten niet gepeild werden, was er onder de bevolking een soort angstige berusting ontstaan. Sinds overtreders publiekelijk gedood werden, durfde helemaal niemand zich meer aan de druk te ontworstelen. Integendeel, iedereen trachtte zijn gedachten in overeenstemming te brengen met de richtlijnen van de Machtigen, in de hoop uitgenodigd te worden voor de opleiding tot geestelijk "kenner". Dan alleen kon je een hoge functie krijgen in de maatschappij en bovendien leerde je, naast het kennen van de godsdienstige inzichten, het peilen van de gedachten van medemensen - en wanneer je alle proeven doorstaan had, leerde je ook nog je af te schermen voor de peiling van anderen. Doorstond je een proef niet, dan werd je gedood, zonder een nieuwe kans te krijgen...

Op mijn vraag hoe hij dit allemaal durfde te vertellen terwijl er vrijwel zeker op hem gelet werd, legde hij uit dat ik een nieuwe proef voor hem was. Men had zijn genegenheid voor mij gevoeld en hem opgelegd daaraan toe te geven. Hij mocht niets voor mij verbergen, ook niet zijn taak: mij mentaal om te vormen tot een van hen...

Zie, zo is de mens

Nu ik tot Atroths "Taak" behoorde, werd ik ook door alle anderen in de stad als medemens erkend. Ik kon zien wat een moeite dat kostte en aanvankelijk amuseerde ik me buitengewoon wanneer ik op straat iedereen groette en zag hoe krampachtig "gewoon" ik teruggegroet werd. Niemand durfde van zijn afschuw voor de "sprekende aap" blijk te geven, uit angst voor een terechtwijzing van hogerhand. Het duurde meer dan een jaar, voordat de een na de ander over zijn afkeer heen begon te komen; tegen die tijd was het voor mij ook allang niet meer leuk en ik was dan ook heel blij toen ik de weerstand voelde afnemen.

Nu brak er een interessante tijd voor me aan. De een na de ander nodigde mij bij zich uit en vertelde me alles wat ik maar wilde weten over wat ik zag. Alleen persoonlijke vragen werden niet beantwoord en hoewel niemand hen noemde, voelde ik de druk van de Machtigen, die op allen rustte.

Op een morgen kwam Atroth me halen. We hadden afgesproken dat hij me mee zou nemen in een van de voertuigen die hem ter beschikking stonden. Ik verheugde me erop; het leek me een fascinerende ervaring om in zo'n ding rond te vliegen. Normaal gesproken stonden de voertuigen alleen ter beschikking van "gevorderden" en werden de anderen er uitsluitend als gevangenen in getransporteerd. Wat mij betreft werd er echter op vrijwel iedere regel een uitzondering gemaakt: kennelijk wilde "Men" mijn geest op ieder niveau en in iedere situatie leren kennen en doorgronden. Het liet me koud, ook al had Atroth me verteld dat hij dagelijks aan de raad moest rapporteren over onze gesprekken, en vooral over mijn antwoorden.

Hij was nerveus, hij zocht duidelijk naar een manier om mij iets te vertellen zonder dat iemand anders dat te weten kwam. Daarom maakte ik hem met gebaren duidelijk, dat ik begreep wat het probleem was en begon zo gewoon mogelijk een gesprek, hem duidend dat hij moest jaknikken of neeschudden als dat nodig was. "Wil je iets drinken voor we gaan?" (Ja). Ik gaf hem een beker water en krabbelde snel op een schrijfvel: "Kunnen ze mijn gedachten al peilen?" (Nee). Hardop ging ik verder: "Drink langzaam en denk bij iedere slok iets als "heerlijk," of "ik wist niet dat ik zo'n dorst had". Wanneer ze meeluisteren, kunnen ze niet door jouw oppervlakte komen, als je die bewust hanteert." (Nee?) "Nee. Ik weet ook wel iets over gedachtencontacten; ik weet bijvoorbeeld dat je niet zonder toestemming van de ander mag "inbreken." Het kan wel, maar doordat het zo negatief is, kun je alleen maar de diepte van iemands innerlijk peilen wanneer hij zijn gedachten niet bewust hanteert. Wanneer jij nu met je bewustzijn bij het drinken bent, kun je met een half oor naar mij luisteren en reageren, zonder hun aandacht te trekken." (Zucht).

Voor alle zekerheid schonk ik nog wat bij en vroeg: "Wil je dat ik weet wat er aan de hand is?" (Ja). "Mag ik daarvoor in je geest kijken?" (Ja!) "Blijf vooral bij het drinken!" (O, ja).

Ik sloot mijn ogen en ledigde mijn geest.

"Mijn Kind..."

Wat was het lang geleden, dat ik de Vader hoorde... Waar was ik al die tijd geweest? Ik voelde me schuldig, want hoe moeilijk het ook was te beseffen dat ikzelf mij niet voor HEM opengesteld had, dat was wél precies wat er aan de hand was geweest. "Weet, Wie je bent: Mijn Kind!" Op een diepe zucht ademde ik al mijn vergissingen uit en een diepe, lichtende Vrede vervingde me. Ik was weer Thuis.

Er bleek over mij een besluit genomen te zijn: ik was niet te beïnvloeden. Daarom was Atroth van zijn taak

ontheven. Men had hem opgedragen zich van mij te ontdoen, door me op een willekeurige plaats uit zijn voertuig te gooien. Hij mocht zelf weten waar en wanneer, mits ik binnen een maand verdwenen was. Men had hem ook opgedragen een hekel aan me te krijgen.

Het was heel spannend om voor het eerst in een voertuig te stappen en ermee op te stijgen. Atroth deed me voor hoe het bestuurd moest worden en al spoedig kon ik het ook. Een van de kastjes die ik al eerder gezien had, bleek een aantal handgrepen te bevatten, waarmee je het apparaat van richting kon laten veranderen. Zolang de stang ingedrukt bleef, daalde, steeg of zwenkte het voertuig. En terwijl het zich in welke richting dan ook voortspoedde, zorgde iets anders ervoor dat het geheel horizontaal bleef en dat de inzittenden steeds recht vooruit konden kijken, terwijl de mantel van het geheel, die op ooghoogte uit doorzichtig materiaal bestond, voortdurend om zijn verticale as draaide. Binnen hoorde je ook niets van het gezoem dat me de eerste keer zo verontrust had.

Omdat ik toch niet gevonden kon worden, was het niet moeilijk geweest om wat bagage mee te nemen. Ik was het meubilair op prijs gaan stellen en had mijn bed, een tafel en twee stoelen meegenomen en terwijl Atroth zich concentreerde op de vraag hoe hij mij kon gaan haten, stuitte ik mijn spulletjes naar het vertrekpunt.

Extra

In onze tijd zien we af en toe hoe mensen onder leiding van een "hypnotiseur" al dan niet gezamenlijk vrij zware voorwerpen laten zweven, door er hun handen op te leggen en dan de handen te heffen. Het voorwerp kleeft er als het ware aan vast en lijkt gewichtloos. In de tijd van het verhaal konden de meeste mensen nog zonder bewustzijnsverandering de kosmische energie hanteren. Afhankelijk van het gewicht van het te transporteren voorwerp verplaatste men het alleen of gezamenlijk en legde er grote afstanden mee af. Na verloop van tijd begon echter steeds het gewicht ervan mee te tellen en moest het even neergezet worden, voor men er weer mee verder kon...

Terwijl we ons door het luchtruim voortbewogen, legde ik Atroth uit hoe hij zich onvindbaar kon maken voor wie hem met kwade bedoelingen zocht. Alles kwam neer op het hanteren van het verschijnsel dat negativiteit en positiviteit uitsluitend zichzelf aantrekken en versterken: wanneer iemand geheel positief is, kan hij mentaal niet opgemerkt worden door een medemens met een negatief doel. Wanneer hij dus alle negativiteit uit zijn denken kon verwijderen, zou hij mentaal niet meer opgespoord kunnen worden. Men zou hem dan alleen nog kunnen vinden door hem fysiek te gaan zoeken!

Wat was het een slimme opdracht geweest om hem een hekel aan mij te laten krijgen! Als hij de opdracht aanvaardde, zou dat negatief zijn. Als hij de opdracht afwees, zou hij bang zijn voor de gevolgen daarvan - en angst is negatief. Hoe hij ook zou reageren, hij zou altijd mentaal gevolgd kunnen worden.

Pauze

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Natuurlijk gingen we naar het zuiden, naar de plaats waar Dunai en ik onze tempel hadden willen bouwen. Toen we er kwamen, was Atroth uitgeput van het zich concentreren op alles wat hij fysiek deed, terwijl hij zijn best deed om met een andere laag van zijn bewustzijn geen woord te missen van wat ik hem vertelde. Vlak voordat we daalden, zei ik hem voor, wat hij tegen me zou kunnen zeggen: "Zo, is dit nu die plek waar je het over had? Laten we eerst maar eens wat te eten zoeken en gaan slapen, dan zien we morgen wel verder." Zo zou de plaats waar we ons bevonden wel gelokaliseerd kunnen worden, maar aangezien ze Dunai en mijzelf daar vandaan gehaald hadden, waren ze er toch wel gaan kijken. Belangrijker voor dit ogenblik was, dat Atroth duidelijk probeerde afstand van mij te nemen.

Die nacht bevonden wij ons in elkaars droom:

We zaten samen op de rotsen en keken uit over de oceaan. Onze benen bungelden over de rand en, doordat we één geest deelden, wisten we van elkaar dat we zouden willen kunnen vliegen, om vlak boven het water te zweven. Hoewel het volkomen licht was, zagen we toch de zon opkomen uit de horizon: een roodgouden vuurbol, die hemel, water en aarde doorschijnend maakte. Toen, terwijl we zonder verbazing maar verrukt dit verschijnsel beleefden, maakte uit de zon zich een gestalte los. Kleurloos, vormloos, zonder inhoud - toch wisten we dat het een gestalte was en we bleven zitten, hoewel we in onze geest ons diep ter aarde bogen.

Vrede.

Geen ander woord benaderde zo dicht de naam van de ongenoemde, die zich - hoewel onzichtbaar - aan ons openbaarde. De Vrede voedde ons, stelde ons gerust, maakte zich deel van ons en ging weer op in de zon, die daarna weer in de oceaan verzonk, op dezelfde plaats waaruit hij voortgekomen was.

Wij ontwaakten, keken elkaar aan en wisten dat iedere zorg zonde was van de energie die eraan besteed werd. "Adunai," zei hij, "noem mij Othin, want niets kan mij meer deren." Voor het eerst zagen wij de zon uit de oceaan rijzen; voor het eerst zagen wij de tinten waarmee alle zichtbare materie geverfd werd; voor het eerst voelden wij de verbinding van deze wereld met die van de geest. De werkelijkheid van gisteren was voltooid: de werkelijkheid van vandaag was daarmee slechts via de herinnering verbonden, zonder dat de een de ander nog beïnvloedde.

Gedurende vijf jaren hielden we ons bezig met het heiligdom zijn vorm te geven. We vormden drie koepels van verschillende grootte, die we opbouwden op een half uur lopen van elkaar, zo, dat ze de drie punten van een driehoek vormden. Daarna groeven we een groot, diep meer, dat we zodanig met de rivier verbonden, dat het zich vulde met stromend water. Op de oevers plantten we vruchtbomen, bloemen en struiken, zodat ook ieder die na ons in het heiligdom zou willen leven, zijn lichaam zonder grote inspanning zou kunnen verzorgen.

Nog terwijl we in de eerste fase van het werk waren, kwamen er mensen die ons hielpen en zo geschiedde het, dat een groot koor de zangen van dank ten gehore bracht toen het werk verricht was.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.